

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **Mgr. E. C.**,
bytem Z. P. 13, L.
zastoupené JUDr. Pavlem Pechancem, Ph.D.,
advokátem se sídlem Masarykova 175, 763 26 Luhačovice

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 7. 2018, č. j. 4700/6900/18/47091/010/ŠM-57/2018/ND9,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2018, č. j. 47011/022691/18/110/KK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla, že žalobkyně nemá ve smyslu

ustanovení § 1, § 2, § 4, § 5 a § 32 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o nemocenském pojištění“) nárok na peněžitou pomoc v mateřství (dále též „PPM“) z pojištění u zaměstnavatele Materská škola Zlín (dále též „MŠ“) s datem nástupu od 19. 3. 2018.

II. Žaloba

2. V žalobě ze dne 14. 8. 2018, doručené krajskému soudu téhož dne, žalobkyně nejprve stručně zopakovala dosavadní průběh správního řízení.
3. Dále napadenému rozhodnutí žalobkyně vytknula, že přes správně zjištěný skutkový stav došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Při posouzení nároku na PPM nebyla v rámci pojištění u zaměstnavatele MŠ nesprávně do povinné doby pojištění započtena dřívější doba studia žalobkyně na vysoké škole, protože jí byl nárok na PPM odepřen. Dle žalobkyně je třeba zodpovědět otázku, zda lze dřívější dobu úspěšně ukončeného denního studia na vysoké škole zohlednit u dvou zaměstnání v rozsahu 0,5 úvazku u obou. Žalobkyně měla za to, že je to možné i nezbytné, aby byl naplněn účel a smysl zákona a nedošlo k porušení ústavních práv žalobkyně, zejména práva na rovné zacházení.
4. Žalobkyně nezpochybnila, že podmínku účasti na pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dní v posledních dvou letech před dnem nástup na PPM u zaměstnavatele MŠ nesplnila, neboť u tohoto zaměstnavatele odpracovala toliko 240 dní. Zbylých 30 dní však s ohledem na zákonný zákaz zaměstnání v době 6 týdnů před předpokládaným termínem porodu již odpracovat nemohla. Ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění nicméně připouští započíst na dobu pojištění dobu studia na vysoké škole, jestliže toto studium bylo úspěšně ukončeno, což je případ žalobkyně, neboť bezprostředně před nástupem do zaměstnání úspěšně ukončila denní studium psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a byl jí udělen titul Mgr. Započtení studia by mělo být provedeno bez ohledu na to, že doba tohoto studia byla zohledněna při posouzení nároku na PPM již v rámci druhého zaměstnání žalobkyně na SOŠ Uherský Brod (dále též „SOŠ“). V důsledku aplikace ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění je tedy povinná doba pojištění u žalobkyně naplněna i v rámci zaměstnání v MŠ.
5. Žalobkyně byla přesvědčena, že zákon o nemocenském pojištění nevylučuje, aby se doba studia mohla započíst na obě zaměstnání, obzvláště pokud jde o dva poloviční úvazky (0,5 na SOŠ a 0,5 na MŠ). Jestliže nelze zohlednit souběžnou dobu studia na dva poloviční úvazky, pak je možné uvažovat nad tím, aby se část doby studia na vysoké škole zohlednila v rámci jednoho zaměstnání a další část doby studia byla zohledněna u zaměstnání druhého. Pokud takový výklad není možný, pak je nutno zvážit, zdali takové ustanovení není pro rozpor s ústavou chráněnými hodnotami protiústavní.
6. Pokud správní orgány nepřistoupily ve věci žalobkyně k započtení doby studia s argumentací, že se musí držet textu zákona, aniž by zkoumaly jeho smysl a účel a zohlednily právní principy, lze jejich rozhodnutí považovat za nezákonné. Smyslem

dotčených právních ustanovení je hmotné zabezpečení matek, které se účastnily na pojištění, ale současně i motivace mladých žen k získání vzdělání a následnému založení rodiny, jakož i rovné zacházení.

7. Žalobkyně se přitom nenachází ve stejné situaci jako pojištěnky, s nimiž ji žalovaná porovnávala. V případě žalobkyně by se do chybějící doby nezbytného pojištění mělo započíst předchozí úspěšně dokončené studium žalobkyně na vysoké škole, a tedy nelze žalobkyni srovnávat s osobami, u nichž se podle zákona k chybějící době pojištění ničeho nepřipočítává. V případě žalobkyně je přiléhavé přirovnání s pojištěnkami, které nastoupily po úspěšném absolvování vysoké školy nikoliv do dvou zaměstnání na poloviční úvazek, nýbrž do jednoho zaměstnání na plný úvazek. Byť obě skupiny zaměstnanců budou mít v součtu srovnatelný měsíční příjem a budou odvádět stejné daně a stejnou výši povinných odvodů na pojištění, v případě nároku na PPM dochází k nerovnému zacházení, kdy zaměstnankyně se dvěma polovičními úvazky dostanou při nesplnění doby pojištění 270 dní PPM vypočtenou toliko z jednoho polovičního úvazku, kdežto zaměstnankyně pracující na plný úvazek dostanou PPM vypočtenou z celého úvazku. Dle žalobkyně se jedná o zákonodárcem nežádoucí chybu systému PPM, která je rozporná s ústavně zaručeným principem rovnosti. Tuto systémovou chybu lze přitom překlenout ústavně konformním výkladem.
8. Napadené rozhodnutí vede dle žalobkyně k absurdním závěrům. Kdyby totiž po úspěšném absolvování vysoké školy nastoupila do čtyř souběžných zaměstnání, v nichž by v každém měla čtvrtinový úvazek, pak by PPM byla i při výpočtu příjmu z průměrné mzdy nižší, než nejnížší možná výše rodičovského příspěvku.
9. Žalobkyně nerozuměla tomu, proč je trestána za to, že aby pracovala v oboru psychologie, který vystudovala, musela pracovat nikoliv na jeden celý úvazek, nýbrž na dva poloviční úvazky. Nemohla nijak ovlivnit, že s ohledem na podmínky evropských dotací, z nichž je činnost psychologů na školách financována, jí nebyl nabídnut plný úvazek na žádné ze škol, v nichž pracuje. Mít dva poloviční úvazky je psychicky i fyzicky náročnější než mít jeden úvazek, obzvláště pokud žalobkyně musela dojíždět do dvou škol v různých městech. Žalobkyně si přitom nepočínala tendenčně a nenechala se fiktivně zaměstnat, naopak se snažila po skončení vysokoškolského studia nastoupit do zaměstnání a práci psycholožky řádně pro stát vykonávala, až v mezidobí otěhotněla. Ke smůle žalobkyně ve školství panuje zlovyk, že se pracovní úvazky zcela běžně uzavírají až od 1. 9. daného roku a nikoliv již dříve.
10. Žalobkyně se domnívala, že zákonodárce chtěl, aby celý systém podporoval rodinu, plození a řádnou výchovu dětí, které jednou budou přispívat do sociálního systému svou prací, odvádět sociální a zdravotní pojištění. Závěry napadeného rozhodnutí naopak odrazují mladé lidi, aby se chovali zodpovědně, měli zavčas děti, nýbrž je motivují k tomu, aby je neměli či těhotenství odkládali na pozdější dobu a měli jen málo dětí.

11. Uvedenou nerovnost je dle přesvědčení žalobkyně možno odstranit jedině tím, že doba předchozího úspěšně ukončeného denního studia žalobkyně na vysoké škole bude zohledněna v rámci obou zaměstnání na poloviční úvazek. Opačný výklad je rozporný s ústavně zaručeným principem rovnosti.
12. Žalobkyně proto uzavřela, že žalovaná se nepřípustně formalisticky držela gramatického textu zákona o nemocenském pojištění, nikterak nezvážila smysl a účel právní úpravy, v důsledku čehož dotčená zákonná ustanovení nesprávně aplikovala a zcela tak odepřela žalobkyni nárok na PPM ze zaměstnání v MŠ. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 10. 2018 k žalobním námitkám žalobkyně, s ohledem na jejich obdobnost s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobkyně vypořádala, a jež bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou.
14. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
18. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
19. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně pokládá skutkový stav věci za nesporný. Jako spornou žalobkyně zdůraznila otázku, zda měl být nárok žalobkyně na PPM z pojištění u MŠ posuzován za použití ustanovení § 32 odst. 4 a 5 zákona o nemocenském pojištění, a měl být tudíž žalobkyni přiznán nárok na PPM v důsledku započtení dřívější doby studia na vysoké škole do povinné doby pojištění, i přes to, že dřívější doba studia na vysoké škole jí již byla zohledněna v případě nároku na PPM z pojištění u SOŠ. Dle žalobkyně je tedy nutné zodpovědět otázku, zda lze dřívější dobu úspěšně ukončeného denního studia na vysoké škole zohlednit u dvou zaměstnání, ve kterých byla žalobkyně

zaměstnána na 0,5 úvazek. Na rozdíl od žalované se totiž žalobkyně domnívala, že podmínku nároku na PPM splnila rovněž u zaměstnavatele MŠ, jelikož jí měla být započtena doba studia na vysoké škole i za situace, že byla tato doba zohledněna taktéž při posouzení nároku na PPM v rámci druhého zaměstnání žalobkyně u SOŠ. Zákon o nemocenském pojištění totiž dle žalobkyně nevyklučuje, aby se doba studia na vysoké škole mohla započíst na obě zaměstnání, a to obzvláště tehdy, pokud šlo o dva poloviční úvazky dávající dohromady fakticky jeden celý úvazek. V opačném případě by dle žalobkyně docházelo k nerovnému zacházení oproti jiným pojištěnkám, zaměstnaným na celý úvazek, kterým byla dřívější doba studia započtena bez dalšího.

20. Dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zákona o nemocenském pojištění má nárok na peněžitou pomoc v mateřství *pojištěnka, která porodila dítě; před porodem má v době nejdříve od počátku osmého týdne před očekávaným dnem porodu nárok na peněžitou pomoc v mateřství těhotná pojištěnka.*
21. Dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění *podmínkou nároku na peněžitou pomoc v mateřství je účast pojištěnce na pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dní v posledních dvou letech přede dnem nástupu na peněžitou pomoc v mateřství (§ 34 odst. 1). Je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z více pojištění, musí být tato podmínka účasti na pojištění splněna v každém z těchto pojištění.*
22. Dle ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění *do doby účasti na pojištění pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství podle odstavců 2 a 3 se započítává též a) doba studia na střední, vyšší odborné nebo vysoké škole nebo na konzervatoři považovaná za soustavnou přípravu na budoucí povolání pro účely důchodového pojištění, jestliže toto studium bylo úspěšně ukončeno, b) doba pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, pokud byl tento důchod odňat a po odnětí tohoto důchodu vznikla, popřípadě dále trvala pojištěná činnost; doby uvedené v písmenech a) a b) se započítávají v rozsahu, v jakém se nekryjí s pojištěnou činností.*
23. Dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění *je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z pojištění, v němž není splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění z předchozích pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství; překrývající se doby účasti na pojištění lze započítat jen jednou. Je-li zároveň uplatněn nárok na peněžitou pomoc v mateřství z jednoho nebo více pojištění, ve kterých je splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, a z pojištění, v němž není splněna tato podmínka, započtou se pro splnění této podmínky v pojištění, v němž tato podmínka splněna nebyla, jen ty dny v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství, v nichž trvala účast na pojištění v 270 dnech souběžně v takovém počtu pojištění, z nichž je nárok na peněžitou pomoc v mateřství uplatňován. Není-li podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2 splněna ve více pojištěních, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství jen u toho pojištění, v němž je nejvyšší denní vyměřovací základ; přitom platí postup podle věty první a druhé.*

24. Obecně je třeba vycházet z toho, že smyslem PPM je finančně zabezpečit ekonomicky aktivního pojištěnce pro případ krátkodobé ztráty výdělku z důvodu souvisejících s narozením dítěte obdobně, jak tomu je v případech jiných sociálně významných událostí. Stejně jako v případě jiných sociálních situací má tedy i PPM sloužit jako jakási kompenzace části příjmu, kterého by v daném pracovněprávním vztahu, či jako osoba samostatně výdělečně činná, pojištěnec dosahoval, kdyby daná sociální situace nenastala. Z této premisy plyne vázanost PPM na konkrétní pracovněprávní vztah, ze kterého je placeno pojištění, v němž by za jiných okolností dosahoval pojištěnec příjmů.
25. V nyní posuzovaném případě podala žalobkyně celkem dvě žádosti o PPM.
26. První žádost ze dne 22. 3. 2018 se vázala k pojištění u zaměstnavatele SOŠ, kterou žalobkyně uplatnila nárok na PPM a její výplatu s datem nástupu od 19. 3. 2018. Doba účasti na pojištění u zaměstnavatele SOŠ trvala od 1. 9. 2017 do 18. 3. 2018, tedy 199 dnů. K žádosti žalobkyně doložila i doklad o úspěšném ukončení vysokoškolského studia na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde studovala od 27. 8. 2015 do 14. 6. 2017. Vzhledem k tomu, že podmínka nároku na výplatu PPM, tj. účasti na pojištění 270 kalendářních dnů v posledních dvou letech před nástupem na PPM, nebyla u tohoto zaměstnavatele žalobkyně splněna, přičemž se nepodařilo nalézt další pojištění, které by bylo souběžné ke studiu na vysoké škole, byla doba studia na vysoké škole započtena ke splnění podmínky dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění a připočtena k pojištění u zaměstnavatele SOŠ, v němž měla žalobkyně vyšší denní vyměřovací základ. O nároku na výplatu dávky bylo rozhodnuto dne 5. 4. 2018 ve zkráceném řízení.
27. Druhá žádost (nyní posuzovaná), kterou žalobkyně podala dne 16. 4. 2018, vycházela z pojištění u zaměstnavatele MŠ, kde byla žalobkyně účastna na pojištění od 1. 8. 2017 do 18. 3. 2018, tedy doba účasti na pojištění u tohoto zaměstnavatele činila 230 dnů. Sam o sobě tedy tento vztah opětovně nemohl založit nárok na PPM dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění.
28. Z výše uvedeného je tak evidentní, že pracovněprávní vztah u SOŠ trval pouze 199 dnů, ten u MŠ poté 230 dnů. Podmínka nároku na výplatu PPM ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění tudíž nebyla splněna ani u jednoho ze zaměstnavatelů žalobkyně. V případě přiznání PPM bylo nutné v případě zaměstnání u SOŠ nalézt ještě nejméně dalších 71 dnů, v případě zaměstnání u MŠ poté nejméně dalších 40 dnů.
29. Pokud by žalobkyně nežádala o PPM z žádného jiného pojištění (tj. pojištění u SOŠ), byla by na její situaci aplikována bez dalšího věta první ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění a bylo by možné započíst všechna předchozí pojištění, tj. v případě žalobkyně doba úspěšně ukončeného studia na vysoké škole. V daném případě však žalobkyně uplatnila nárok na PPM nejprve z pojištění ze zaměstnání u SOŠ a teprve následně z pojištění ze zaměstnání v MŠ. Ani v jednom z těchto případů žalobkyně nesplnila podmínku nezbytných 270 dnů pojištění, tudíž na tuto situaci nedopadalo ani ustanovení § 32 odst. 5 věta druhá zákona o nemocenském pojištění. Přesně na tuto situaci

nicméně dopadá věta třetí ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Bylo tedy zcela správné, pokud toto ustanovení správní orgány aplikovaly.

30. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu týkající se výkladu ustanovení § 35 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, a to konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2012, č. j. 4 Ads 65/2011 – 111. Z tohoto rozsudku se podává, že „(...) *norma § 32 odst. 5 věty první zákona o nemocenském pojištění upravuje situaci, kdy je uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z pojištění, v němž není splněna podmínka 270 dnů účasti na pojištění podle odst. 2. V takovém případě se pro splnění podmínky 270 dnů účasti na pojištění započtou doby účasti z předchozích pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství. Pokud bylo takovýchto předchozích, již ukončených pojištění více, lze překrývajících se doby účasti na nich započítat jen jednou.*“
31. Vztáhnou-li se uvedené závěry na skutkové okolnosti posuzované věci, platí následující. Podmínka nároku na výplatu PPM vázaná na výše specifikované splnění 270 dnů trvání pojištění nebyla splněna ani u zaměstnavatele SOŠ (199 dnů), ani u zaměstnavatele MŠ (230 dnů). Za dané situace je možné dle ustanovení § 32 odst. 5 věty třetí zákona o nemocenském pojištění započíst pro splnění podmínky dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění doby účasti na pojištění v období dvou let před nástupem na PPM jen u toho pojištění, v němž je nejvyšší denní vyměřovací základ. V případě žalobkyně se nepodařilo nalézt další pojištění, které by bylo souběžné ke studiu žalobkyně na vysoké škole (ostatně žalobkyně ani existenci žádného dalšího pojištění nezpochybňovala), proto byla doba studia na vysoké škole započtena ke splnění podmínky dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění k pojištění u zaměstnavatele SOŠ, neboť v tomto zaměstnání dosahovala žalobkyně vyššího příjmu, a tudíž z něj byl vypočten i vyšší denní vyměřovací základ než u zaměstnavatele MŠ (což žalobkyně rovněž nezpochybnila). Ze znění ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění je poté zřejmé, že překrývajících se doby účasti na pojištění lze započítat pouze jednou. Žalovaná tudíž nemohla navzdory přesvědčení žalobkyně již jednou započítanou dobu studia na vysoké škole započítat znovu k pojištění u zaměstnavatele MŠ, neboť takový postup není zákonem aprobován.
32. Rozšiřující interpretaci ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, kterou předestírá žalobkyně, není možné přijmout. Zde krajský soud upozorňuje na názor zastávaný též Ústavním soudem, že v oblasti předpisů sociálního zabezpečení je třeba dospět k jednoznačnému výkladu rozsahu nároku či povinnosti a není možné použít rozšiřující výklad právních předpisů. „*Nárok na dávku (...) je možné přiznat jen tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Rozšiřující výklad zákonných podmínek vzniku nároku by byl v rozporu se zájmy ostatních pojištěnců.*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. II. ÚS 376/2000). Krajský soud poznamenává, že pokud by žalovaná vyhověla žádosti žalobkyně a dávku PPM by jí vyplácela z vyměřovacích základů u obou zaměstnavatelů, nepochybně by porušila taxativní ustanovení zákona o nemocenském pojištění a naopak právě tímto postupem by došlo k nerovnému zacházení s jinými pojištěnkami. Jestliže žalobkyně argumentovala tím, že je v nerovném postavení oproti pojištěnkám, které pracovaly na jeden celý úvazek, je nutné konstatovat, že je čistě rozhodnutím jednotlivých pojištěnek, pro jaké pracovněprávní vztahy se rozhodnou,

přičemž si musí být vědomy všech kladů i záporů, které jsou s tímto rozhodnutím nezbytně spojeny. Toto riziko volby pracovněprávních vztahů přitom nelze přenášet na pojistný systém jako celek a na další pojištěnky. Fakt, že žalobkyně musela dle svého tvrzení pro práci ve svém vystudovaném oboru zvolit dvě zaměstnání na poloviční úvazek, namísto zaměstnání na plný úvazek např. mimo vystudovaný obor, bylo jistě faktorem, kterého si žalobkyně musela být vědoma již v průběhu svého vysokoškolského studia či nejpozději při sjednávání předmětných pracovněprávních vztahů, a tudíž měla počítat se všemi negativními důsledky s touto volbou spojenými. Jak správně poznamenala žalovaná ve svých rozhodnutích, z hlediska lidského může být postup žalované v souladu s platnou právní úpravou v obdobných situacích subjektivně pocítován jako jistá nespravedlnost, nicméně žalovaná není subjektem, který by mohl právní předpisy volně vykládat s přihlédnutím ke konkrétním životním situacím jednotlivých pojištěnkyň, nýbrž se musí striktně držet znění relevantních předpisů, a to právě z důvodu zachování rovného zacházení se všemi pojištěnkami. Jestliže žalobkyně argumentovala tím, že podmínky nároku na výplatu PPM ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění u zaměstnavatele MŠ nesplnila mj. proto, že s ohledem na zákonný zákaz zaměstnání v době 6 týdnů před předpokládaným termínem porodu je již odpracovat nemohla, lze upozornit na to, že dle ustanovení § 195 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, nastupuje zaměstnankyně na mateřskou dovolenou zpravidla od počátku šestého týdne před očekávaným dnem porodu. Je tedy zřejmé, že v případě odchodu na mateřskou dovolenou se nejedná o striktní zákonný zákaz zaměstnání v době před porodem, ale o možnost zaměstnankyně tuto dobu před porodem využít, což je vázáno toliko na její osobní rozhodnutí. Jestliže tedy žalobkyně chtěla nadále pracovat a zbývajících 40 dnů pro splnění podmínek nároku na PPM dle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění si v zaměstnání u MŠ dopracovat, nic jí v tom nebránilo.

33. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že žalovaná učinila správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, přičemž nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Jestliže žalobkyně fakticky požadovala odstranění tvrdosti zákona, musí soud s politováním poznamenat, že není jeho pravomocí odstranit případnou tvrdost zákona, neboť mu žádný zákon takovou pravomoc nesvěřuje. Soud nemůže pružně přizpůsobovat výklad jakéhokoliv právního ustanovení momentální skutkové situaci a měnit či přepisovat právní předpisy jen pro tvrdost jejich aplikace. Takovým způsobem by soud vykročil z mezí, které mu v systému dělby moci ukládá český právní řád. Zdejší soud však zcela chápe složitost nastalé situace pro žalobkyni, která, ač ne vlastní vinou, mohla být zkrácena na svých právech. Současně však takové pochybení nelze klást k tíži žalované, která musí celou věc vždy posuzovat podle závazných právních předpisů a nemůže své rozhodnutí stavět na domněnkách a předpokladech. Krajský soud nicméně žalobkyni dává na vědomí institut odstranění tvrdosti zákona ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Tento institut slouží jako

korektiv přísnosti nebo nespravedlnosti dopadů právních předpisů mj. nemocenského. Pokud má žalobkyně za to, že dopad právních předpisů je na ni nepřiměřeně tvrdý, může k dosažení zamýšleného cíle využít právě žádosti o odstranění tvrdosti zákona.

V. Závěr a náklady řízení

35. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
36. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
38. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.